

שנתיים עברו מאז התערוכה "זמן אמת" שהוצגה כאן בקומת המשרדים במאי 2023 כתגובה למתרחש באותה עת- בארץ, ל"מהפכה המשפטית" ולמחאה העממית שקמה בעקבותיה. לקראת התערוכה "זמן אמת 2" הוזמנו שוב, כאז, שבעה עשר אמנים ואמניות לבטא את רחשי לבם וליצור עבודות חדשות במקום ובזמן אמת. בתערוכה לוקחים חלק גם אמני תכנית "שהות האמן" של בית חנקין, הפועלים במקום.

טיבן של יצירות אמנות - שהמציאות מחלחלת לתוכן, במודע או שלא במודע, והיא משתקפת אלינו מן הקירות במלוא מורכבותה. כל אמן ואמנית, על פי מזגם ודרכי הבעתם, מבטאים את נקודות מבטם האישיות, המתלכדות יחד לתמונה רבת רבדים של מצבנו הלאומי, החברתי והרגשי. העבודות המונומנטליות משקפות רגשות של אימה וכעס, תקווה מהוססת וחששות כבדים מעתיד לא ברור. מופיעים בהן, בין השאר, דימויים מן המלחמה, אזעקות ומקלטים, ציפורים, מטוסים וכטב"מים, פרחי בר, בתים בקיבוץ, ביטויי מחאה, ולצידם דימויים העוסקים בזהות עדתית ולאומית. ברבות מן היצירות מופיעים אזכורים מתולדות האמנות, המוסיפים להן רובד תרבותי והקשר היסטורי.

בתקופה של שיח ציבורי מתלהם ונטול קשב, הקמת התערוכה לווה בדיאלוג ער בין השותפים לעשייה, ובדיון בשאלות נוקבות אודות פרשנות יצירת האמנות וגבולות חופש הביטוי. המהלך הייחודי של אוצרות ויצירה תלוית מקום בזמן אמת, בעת מלחמה ושבר, מציף שאלות עקרוניות אודות מקומם, תפקידם ואחריותם של אומנים ואוצרים במרחב התרבותי, החברתי והפוליטי.

על מספר עבודות מהתערוכה:

אוריין יעקבי

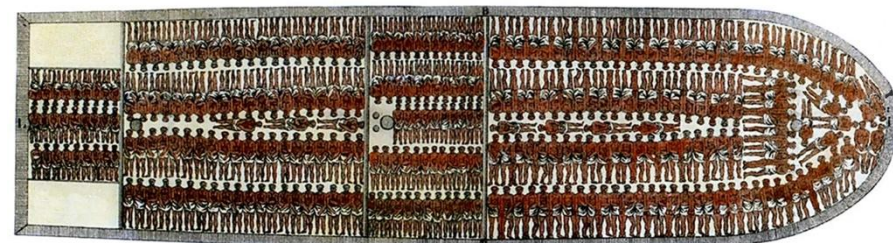
ספינת אבודים, 2025

צבע פולט אור וסופרקריל על בד, 210/300 ס"מ

בעבודה זו ממשיכה יעקבי את עיסוקה בדימויים של מצבי חירום ומצוקה. כאמנית צעירה שהספיקה לחוות מאז תחילת לימודי האמנות מגיפת קורונה, סגרים, מלחמה, מהומות רחוב ומצבי חירום ללא הפסקה, היא חוקרת בעבודותיה ביטויים של ערעור, תלישות, וחוסר ודאות.

עבודת קיר זו מתבססת על איור מ-1790 של ספינת עבדים אפריקאים – "Brooks",

יעקבי מציירת בסופרקריל וצבעים פולטי אור, שמשמשים לסימון שבילי כניסה ויציאה במקלטים ציבוריים.

ארז אוזן לאחרונה, 2025

שמן על בד, 210/280 ס"מ

לארז אוזן סגנון ייחודי, המשלב יחד דימויים שטוחים מעולמות האזור והקומיקס, משיכות מכחול אימפרסיוניסטיות, וצורות ריאליסטיות בעלות עומק ונפח. גם הצבעוניות העזה והעשירה מרחיקה את הציור ממחוזות הריאליזם, ויש תחושה שאנו צופים בהתרחשות דמיונית, דמוית חלום, ללא תפיסה ברורה של חלל וזמן.

אוזן מרבה לשלב בציוריו דימויים אוטוביוגרפיים מסביבתו הקרובה, כמו ביתו בקיבוץ, חצר הסטודיו שלו, ובני ובנות משפחתו. בציור המונומנטלי "לאחרונה" המוצג בחלל קטן, מכניס אותנו האמן אל תוך המרחב הפרטי שלו, כמו מבט אל חצר השכנים ביום חול פסטורלי ושקט. רק במבט שני מתגלים הפרטים הקטנים, ומתברר כי אין "מקום בטוח". חצר הבית היא מרחב בלהות, ואנו מצויים בסיוט שבו אין בכוחנו להגן על היקר לנו.

רחל נמש
גוף הזמן, 2025
פחם ופסטל יבש על קיר

כותבת האמנית:

"זהו ציור שנרשם בחריטה ובמחיקה, זיכרון שמצייר את עצמו
ונמוג, וחוזר חלילה.
הציור הוא ביטוי לאובדן ולארעיות. רישום פחם על קיר, שנידון
מראש להיעלם – כמו תרבות, כמו זיכרון.
הדמויות בציור נעות באלכסון של תודעה מתפרקת, בין
שארית של תנועה לקריסה פנימית.
במרכז הציור – דמות נשית מוכרת ממשפחות החטופים.
דמות ממשית שהולכת ומתמוססת אל תוך ההיסטוריה
החזותית, נבלעת בציטוטים אמנותיים ומתמזגת עם הזמן
ההולך ונשכח."

זיהוי שווא, 2025

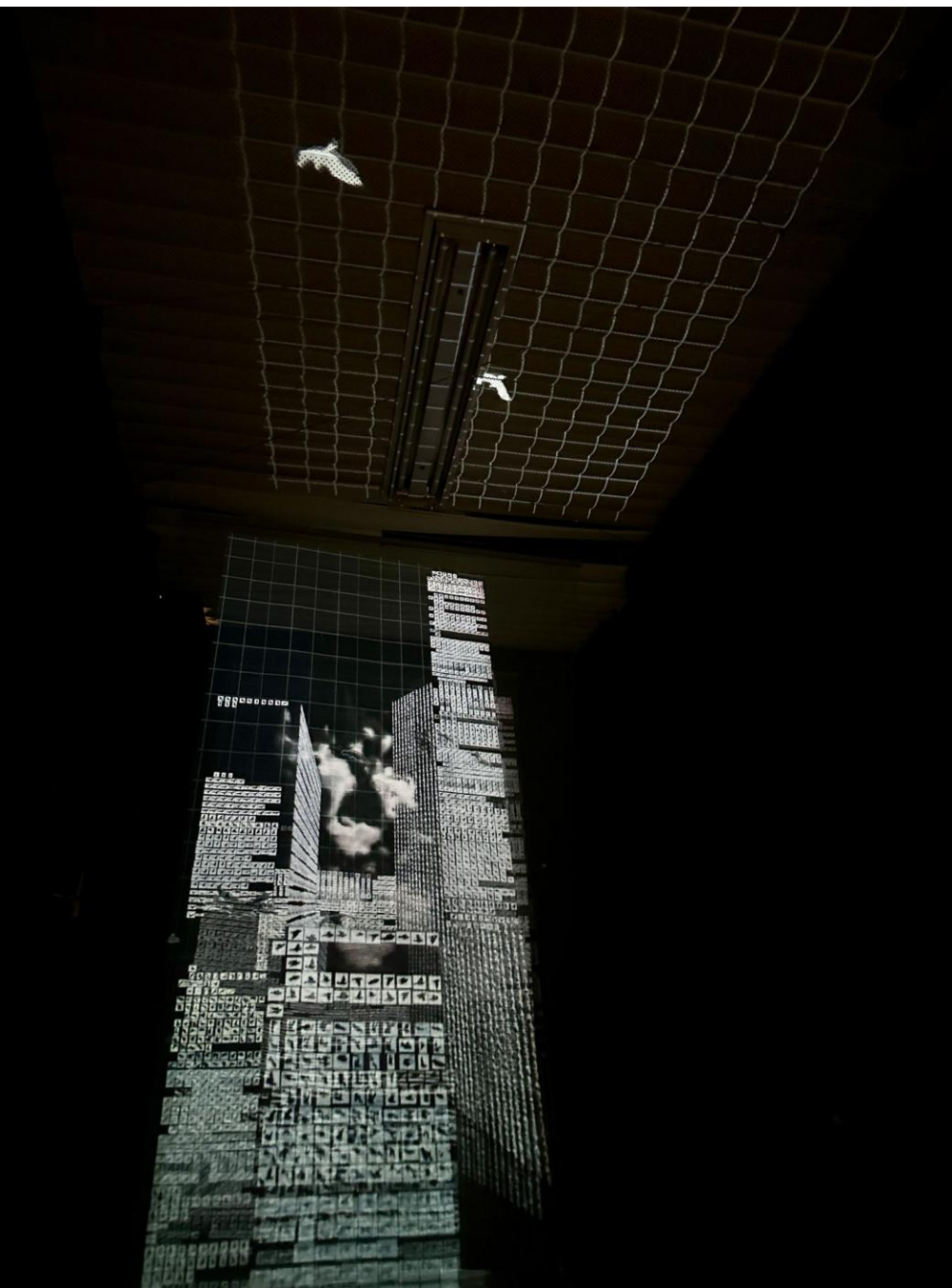
שרית קרופקה, אירית אברמוביץ

הקרנה רב ערוצית

”במיצב אנו חוקרות ייצוגים של מאפייני המעוף בשמיים דרך אופן התנועה שלו במרחב. אנחנו חוזרות וממיינות נתונים, בעזרת אמצעים טכנולוגיים, כדי שהמכונות יוכלו להפיק מהם את הנדרש. המכונות מכניסות את שפע המידע לתבניות מסודרות, אך גם בצורתו המאורגנת - המידע נשאר מעבר ליכולת האנושית להכילו.

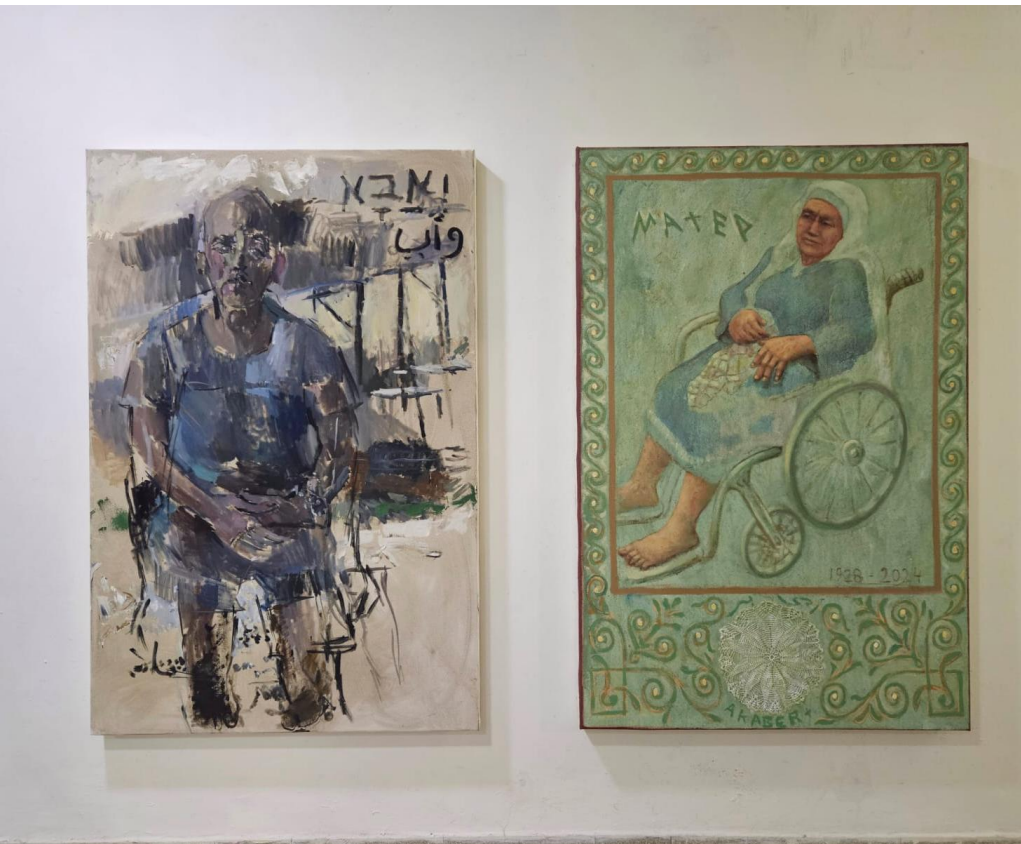
בתקופה בו אנו חיות, איננו מאמינות עוד לנרטיבים. בתהליך של חיפוש האמת בתוך עובדות אובייקטיביות, אנחנו מוצאות את עצמנו טובעות בנתונים.

אנחנו ממשיכות לחפש את הנרטיב בתוך שפע הנתונים שהמכונה מייצרת. אך מיון המידע ותיוגו מייצר רמה נוספת של נתונים, וגם הקטגוריות המסודרות רבות מלהכיל, והן גולשות וממלאות כל מקום אפשרי.”

אמא ואבא, דיפטיך, 2025

אלי שמיר, אבא, שמן על בד
אסד עזי, אמא, אקריל על מצע נשורת עץ,
קולאז' 150/100 ס"מ כל אחת

הרעיון לעבודה משותפת עם אסד עזי עלתה בדעתו של שמיר בעת ששניהם הוזמנו להרצות בכנס החברה הפסיכואנליטית בירושלים, אודות דמויות האב והאם ביצירותיהם. שני האמנים, ילידי הארץ בני אותו גיל, בעלי מקום של כבוד בקאנון הציור הישראלי, מורים ומחנכים לציור ואמנות מזה שנים רבות.

ציורי "אם האמן" ו"אב האמן" הם נושא מוכר בתולדות האמנות, כחלק מביטוי אוטוביוגרפי אמנותי. במקרה של עזי ושמיר, בנוסף למניע הרגשי - העיסוק בהורים מבטא גם את הזהות הלאומית שלהם, ואת שורשיהם התרבותיים וההיסטוריים. כאשר הם בוחרים להציג עבודה משותפת דווקא בימים אלה, הם מרחיבים בכך את מושג ה"משפחה" לכל צאצאי אברהם ושרה, יצחק וישמעאל, ולכל משפחת האדם באשר היא.

סימה לוין

חיה רעה ניזונה מפחד, 2025

מיצב רישומי

טכניקה מעורבת, חיתוך עץ, רישום גיר ואקריליק

דרך כניסה צרה מובל הצופה אל עבר דמות ענק, המוליכה ארבעה כלבי שמירה אימתניים - יצורים זועמים הנאמנים לרצונו של אדונם, או מובילים אותו בעל כורחו? על גבי קיר עץ נחרטו שרידיה של עיר חרבה, ומצדו השני, נסתרים מעט, מופיעים חיתוכי עץ של כלבים או של זאבים המשוטטים אבודים בין עיי חורבות.

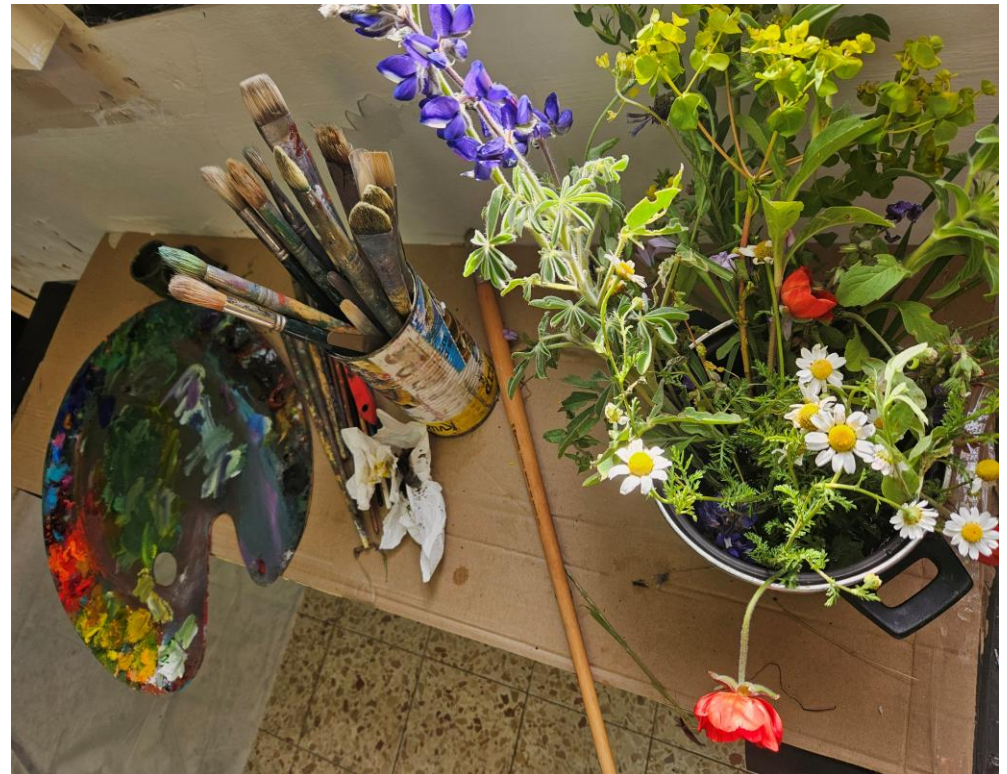
הרישומים וחיתוכי העץ האקספרסיביים יוצרים מרחב מטאפורי, הנראה כזירה של בימת תיאטרון, ובו מופיעות סצנות המתארות את מחיר שלטון הדיכוי, העריצות ושכרון הכוח, כשלצידן נוכח כל העת - הפחד. המיצב עוסק במכניקת הכוח ובתוצאותיה - לא במופע הגלוי של הדיכוי, אלא במבנה החברתי שמאפשר אותו. מתי הופך אדם לרודן, ומתי הופך לנתין צייתן? מתי הוא בוחר לאחוז ברצועה ומתי להיגרר אחריה?

"הזמינו אותי לצייר על קיר במשרד שבקצה המזרחי, מעל הצרכנייה.

מהחלון נראה המרכז של הכפר. משעות הבוקר עד שעות הצהריים יש המולת ילדים וטרקטורים. עכשיו שקט. רק מטוסים חורשים את השמיים ברעש מהיר. מפחיד.

אני מציירת פרחי בר על בד שחור מתוח על הקיר. ארבעה קירות. אוספת יופי, ושותלת על הבד השחור, חרצית, נורית, סייפן התבואה, חוטמית, תורמוס כחול.

למקום הזה יש ריח מיוחד במינו, הריח שהיה בבית של סבתא שלי. אני מחזיקה את התשוקה הזו לפרחי הבר שעברה אלי מאימא שלי, שהייתה הילדה הבכורה בכפר יהושע, תלמידתו של מנחם זהרונ - מורה ומחנך, שנטע בילדי הכפר את החלום הציוני שלו ואת התשוקה העזה שלו לטבע של המקום הזה, שיופי וכאב ספוגים בו..."

הגלריה לאמנות בבית חנקין בכפר יהושע

המרחב האלטרנטיבי – קומת המשרדים הישנים במושב

שעות פתיחה: ג', ה' 10:00-14:30, ו', שבת 10:00-13:00

לפרטים נוספים

נטע הבר 054-7474510

בית חנקין 054-9695967

אתר בית חנקין beithankin.org

